

dog vel ikke for Alvor vil indbrage Staten eller Communer, saalidt som de forskjellige særlige Stats- eller Commune-Institutioner, under Beskatningen, skjøndt det ikke er os ubekendt, at flere virkelig vilde ansee det for rigtigt, om Staten kom til at betale Skat til Communerne af dens Eiendomme i disse. Derimod kunne vi ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa, at den naturlige Regel, at Ingen skal betale Skat 2 Gange af den samme Indtægt, maa føre til saa vidt gaaende Undtagelser fra den omtalte almindelige Sætning om juridiske Personers Skattepligt, at den i Virkeligheden næsten derved igjen ophæves. Det kan ikke være Meningen, at f. Ex. et Lehn først i Egenkab af juridisk Person skal betale Skat af Lehnets Indtægt, og derefter igjen Lehnbesidderen som fysisk Person betale Skat af denne samme, ham personlig tilfaldende, Indtægt. Tager man et andet Exempel, en Stiftelse, et Kloster eller deslige, vil ligeledes i alt Fald den allerførste Deel af Indtægten blive undergivet Beskatning igjennem Beskatningen af de enkelte Personer, imellem hvem Indtægten fordeles, og hvad der muligen ikke saaledes tilfalder enkelte Personer, vil formeentlig i Reglen finde Anvendelse paa en Maade, navnlig i det Almenes Interesse, som ikke synes at opfordre til nogen Beskatning, eller blive opsamlet for i sin Tid at komme til Uddeling imellem skattepligtige Personer, ligesom det i hvert Fald vilde medføre overordentlig store praktiske Vanskeligheder at afgjøre, hvor stor en Deel af et saadant Overskud der rettelig maatte blive at ansee som hidrørende fra de enkelte Communer, hvor de Eiendomme m. m. ere beliggende, hvoraf den juridiske Persons Totalindtægt har sin Oprindelse. Naar man holder fast ved, at en juridisk Persons Indtægt overhovedet maa komme enkelte fysiske Personer tilgode, og at disse beskattes af deres fulde Indtægt til Fordeel for den Commune, hvori de boe eller hvor de Eiendomme m. v. ere beliggende, hvoraf de have Indtægt, samt at ingen Indtægt bør beskattes 2 Gange, synes der kun med rette at kunne blive Spørgsmaal om Nødvendigheden af en særegen Regel med Hensyn til Beskatningen af juridiske Personer af reent praktiske Grunde, forsaavidt det nemlig kan være vanskeligt eller

vel endog umuligt for en Commune at komme til Kundskab om, hvilke ikke i Kommunen boende Personer der muligen maatte have Indtægt af en der stedsfindende Bedrift, som drives af et Interessentskab, hvis enkelte Medlemmer ere ubekjendte, men hvilken Indtægt dog efter Reglen i Lit. c for den halve Deel burde være skattepligtig til Kommunen. I Overensstemmelse med denne Betragtning er Udvalgets § 15 Lit. d affattet, men selv med denne Begrænsning overseer Udvalget ikke, at der kan reises vægtige Tvivl mod Bestemmelsen, navnlig med Hensyn til det eiendommelige Forhold, der kan finde Sted imellem Hoved- og Filial-Selskaber af den paagjældende Art, hvorefter en Indtægt mulig kan blive beregnet 2 Gange til Skat, nemlig deels i Hovedselskabets deels i Filialens Commune.

Med Hensyn til Udvalgets nye §§ 16—19, om Skatteligningens Fremlæggelse til offentlig Efterhyn, Afgjørelse af Klager over samme, Skattens Opkrævelse og Tilshyn med Kassæbefæstet, turde det ikke være fornødent for Udvalget at udtale sig udsørligt. De nævnte Paragraffer ere væsentlig byggede paa Grundlag af Anordningen af 24de October 1837 §§ 22 og 23, men enkelte Tilføielser eller Forandringer har man dog fundet det hensigtsmæssigt at foreslaae. Man har saaledes, i Overensstemmelse med Udkastet til en Communallov for Landet, aabnet Afgang til Foretagelsen af en Tillægslikning i Aarets Løb (see § 16), hvorhos der i § 18 er foreslaaet en Bestemmelse om de udfrevne Bidrags Opkrævelse sjerdingaarsviis; dermed staaer den følgende Regel om, hvorvidt Forpligtelsen til at betale de paaligende Bidrag bortfalder i Tilfælde af Bortflytning fra Kommunen, i Forbindelse. Særligt skal man dog henlede Opmærksomheden paa, at man har troet at burde ordne Forholdet med Hensyn til Klager over Skatteansættelsers Størrelse saaledes, at der, uden Appel til Ministeriet, som vanskeligt vil kunne dømmes i deslige Spørgsmaal af i Reglen heelt local og personlig Beskaffenhed, kan finde en endelig Afgjørelse Sted i selve Kommunen. Man har derfor foreslaaet, at Klager først skulle indbringes til Prøvelse for Ligningscom-